

ภาษาไทยในรัฐอัสสัม อินเดีย
Tai Languages in Assam, India

วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์
thai@tu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความนี้สำรวจพัฒนาการของภาษาไทยในรัฐอัสสัมในประเทศอินเดีย 5 ภาษา คือ ภาษาไทอาหม ภาษาไทคำตี้ ภาษาไทพาเก ภาษาไทไอตอน และภาษาไทคำยาง ภาษาแรก ภาษาไทอาหม เป็นภาษาที่ไม่มีผู้ใดใช้เป็นภาษาสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน คนที่เคยใช้ ภาษาไทอาหม ได้เปลี่ยนไปใช้ภาษาอัสสัมมีสแทน ภาษาไทอาหมในปัจจุบันมีแต่ภาษาเขียนที่ คนไทอาหมเองก็ไม่สามารถอ่านออก ภาษาสุดท้าย ไทคำยาง ในปัจจุบันมีแต่ผู้สูงอายุเท่านั้นที่ ยังพูดภาษาไทยได้ คนไทคำยางกำลังอยู่ในกระบวนการการย้ายภาษาจากภาษาไทยไปสู่ ภาษาอัสสัมมีส ในทำนองเดียวกันกับคนไทอาหม ส่วนคนไทคำตี้ ไทพาเก และไทไอตอนยังคง ใช้ภาษาไทยสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน และภาษาของคนสามกลุ่มนี้มีพัฒนาการที่แตกต่างกัน อาทิ เช่น ไทคำตี้ใช้บุพบทหลังหน่วยนาม (postposition) ส่วนไทพาเก และไทไอตอนใช้บุพบท หน้าหน่วยนาม (preposition)

Abstract

This article investigates the development of five Tai varieties in Assam, India; namely, Ahom, Khamti, Phake, Aiton, and Khamyang. The first is a dead language in the sense that it is no longer used in daily communication by any people. It is, however, survived by an abundance of documents, written in Tai Ahom scripts. Former Tai Ahom speakers have shifted to Assamese. Currently, language shift is also taking place in Khamyang, in the same way as the Ahom Tai. Khamti, Phake, and Aiton still speak Tai in their daily communication in their villages and among the Tais of different groups. These Tai languages seem to have developed differently, i.e. postposition in Khamti and preposition in Phake and Aiton.

1. บทนำและความเป็นมาของคนไทในอินเดีย

ในบรรดาภาษาตระกูลไทที่ใช้เป็นภาษาพูดของชนกลุ่มน้อยอยู่ในประเทศต่าง ๆ ในปัจจุบัน ภาษาไทในอินเดียนับเป็นกลุ่มที่มีจำนวนผู้พูดน้อยที่สุด คือ มีไม่ถึง 5 หมื่นคน ในขณะที่ในจีนมีถึงประมาณ 16 ล้านคน ในเวียดนามและในเมียนมามีประเทศละประมาณ 4 ล้านคน แต่เราสามารถกล่าวได้ว่าภาษาไทในอินเดียเป็นแหล่งข้อมูลภาษาไทที่น่าสนใจและมีคุณค่าในเชิงภาษาศาสตร์มากที่สุดแหล่งหนึ่ง เพราะภาษาไทในอินเดียมีทั้งข้อมูลภาษาพูดและภาษาเขียนสำหรับการศึกษาภาษาเชิงประวัติและเชิงปัจจุบันมากมาย ในเชิงประวัติคนไทอาหมเคยตั้งอาณาจักรไทในย่านลุ่มน้ำพรหมบุตร และมีกษัตริย์ไทอาหมปกครองสืบทอดต่อเนื่องนานกว่า 600 ปี ก่อนที่จะอพยพจากเมืองเมนาในพม่ามาอยู่อัสสัม คนไทอาหมมีภาษาเขียนและมีธรรมเนียมการบันทึกประวัติศาสตร์ของตนเองอยู่ก่อนแล้วและ คนไทอาหมได้ใช้ภาษาไทอาหมบันทึกประวัติศาสตร์และเรื่องราวในอัสสัมไว้มากมาย ส่วนข้อมูลด้านภาษาศาสตร์ซึ่งปัจจุบัน รัฐอัสสัมและรัฐอรุณาจัลประเทศมีคนที่ยังใช้ภาษาไทเป็นภาษาแม่ในชีวิตประจำวันอีก 4 กลุ่ม ได้แก่ ไทคำตี้ ไทพาเก ไทโอดอน และไทค้ายาง แต่ละกลุ่มมีลักษณะเฉพาะเป็นที่น่าสนใจศึกษาทั้งในแง่มุมของพัฒนาการของภาษา และโครงสร้างของภาษา

งานเรื่อง Linguistic Survey of India ของ Grierson (ค.ศ.1903) ทำให้นักวิชาการในวงการไทศึกษาทราบว่า ในรัฐอัสสัม ประเทศอินเดียนั้น มีคนพูดภาษาตระกูลไทอยู่หลายกลุ่ม คนเหล่านี้ได้อยู่ที่นั่นมาเป็นเวลานานหลายร้อยปีแล้ว Sir Edward Gait (ค.ศ.1933) กล่าวไว้ใน A History of Assam ว่าคนไทอาหมเคยเป็นกษัตริย์ปกครองอาณาจักรอาหมในย่านซึ่งปัจจุบัน คือ รัฐอัสสัม และรัฐอรุณาจัลประเทศ นานถึง 600 ปี และคนอาหมเป็นผู้ที่ทำให้เกิดการบันทึกประวัติศาสตร์ขึ้นในอัสสัม เพราะเมื่อคนไทอาหมเดินทางเข้าสู่อัสสัมเมื่อปีพ.ศ. 1771 นั้นมีตัวเขียนไทและธรรมเนียมการบันทึกเรื่องราวของกษัตริย์อยู่แล้ว

ศาสตราจารย์ ดร. บรรจบ พันธุเมธา นับเป็นนักวิชาการไทยด้านภาษาไทท่านแรกที่ได้เดินทางไปศึกษาคนไทในอัสสัม หลังจากที่ได้แรงบันดาลใจจากการศึกษาของ Grierson ศาสตราจารย์ ดร. บรรจบ ได้เขียนหนังสือชื่อ กาเลหม่านไต (ไปเที่ยวหมู่บ้านคนไท) ในปี พ.ศ. 2504 เล่าเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางไปศึกษาภาษาของคนไทในอัสสัม หลังจากนั้นท่านได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของคนไทในรัฐอัสสัมอีกมากมายลงตีพิมพ์ในนิตยสาร สตรีสาร และสร้างพจนานุกรมไทพาเก-ไทย-อังกฤษด้วย วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ ได้แรงบันดาลใจจากการศึกษาของศาสตราจารย์ ดร. บรรจบ พันธุเมธา และได้ไปศึกษาภาษาของคนไทในรัฐอัสสัมด้วยเช่นกัน งานเรื่องแรก คือ “Kamti Tai: From an SVO to an SOV Language” (1980, 1987) และเคยได้เสนอการวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทอาหม (คำและ

ประโยค) และไทพาเกไว้ในบทที่ 10 ของหนังสือ ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ: วรรณกรรมภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (พ.ศ. 2526) Anthony Diller ได้สำรวจและเปรียบเทียบผลงานเกี่ยวกับภาษาไทในอินเดียที่ผ่านมาอย่างถี่ถ้วน และเสนอการวิเคราะห์ภาษาไทอาหม ไทคำตี้ ไทพาเก และไทโอตอน ในบทความชื่อ Tai Languages in Assam: Daughters or Ghosts? ในปีค.ศ. 1992

บทความนี้สำรวจระบบเสียง การเรียงคำในประโยค และสถานภาพของภาษาไท 5 กลุ่ม คือ ภาษาไทอาหม ไทคำตี้ ไทพาเก ไทโอตอน และไทค้ายาง ข้อมูลภาษาไทอาหม ซึ่งปัจจุบันมีเหลือแต่ภาษาเขียนเท่านั้น นำมาจาก Ahom Buranji ซึ่งเป็นเอกสารโบราณหรือพงศาวดารของชนไทอาหม การวิเคราะห์ในส่วนนี้ได้เคยตีพิมพ์บางส่วนไว้ในหนังสือ ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ: วรรณกรรมภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (พ.ศ. 2526) ส่วนข้อมูลปัจจุบันของอีก 4 ภาษา ได้มาจากการไปเก็บข้อมูลภาคสนามในรัฐอัสสัมและรัฐอรุณาจัลประเทศ* ต่อจากนี้ไปจะเป็นการเสนอเรื่องของภาษาไทในรัฐอัสสัมและรัฐอรุณาจัลประเทศ อีก 3 หัวข้อ คือ

1. สภาพการใช้ภาษาของคนไทในรัฐอัสสัมและรัฐอรุณาจัลประเทศ
2. ภาษาพูด
3. ภาษาเขียน

(หมายเหตุ 1: รัฐอรุณาจัลประเทศเดิมรวมอยู่ในรัฐอัสสัม ภายหลังได้แยกตัวเป็นอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษาประจำรัฐก็ยังคงเป็นภาษาอัสสัมมีสเหมือนเดิม

2: คนไทในรัฐอัสสัมและรัฐอรุณาจัลประเทศเรียกตัวเองว่าเป็น “คนไต” ส่วนชื่อเฉพาะว่า ไทคำตี้ ไทพาเก ไทโอตอน และไทค้ายางนั้น มีไว้ใช้เพื่อบอกความแตกต่างในระหว่างคนไทด้วยกันเอง ซึ่งมีทั้งความแตกต่างด้านภาษาและขนบธรรมเนียม

2. สภาพการใช้ภาษาของคนไทในรัฐอัสสัมและอรุณาจัลประเทศ

คนไทในรัฐอัสสัมและรัฐอรุณาจัลประเทศถูกจัดเป็นชนกลุ่มน้อย และเป็นชนล้าหลังของรัฐ คุณลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ว่าตามกฎหมาย ชนล้าหลังสามารถมีผู้แทนราษฎรเข้าไปนั่งในสภาผู้แทนราษฎร หรือ “โลกสภา” (Lok Sabha) ได้ และในบรรดาชนกลุ่มน้อยเผ่าต่าง ๆ มากมายนั้น คนไทคำตี้เป็นกลุ่มที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้แทนราษฎรเป็นประจำ ส่วนรัฐอรุณาจัลประเทศ (ซึ่งเดิมเป็นส่วนหนึ่งของรัฐอัสสัม) ก็มีรัฐมนตรีเป็นคนไทคำตี้ร่วมในทุกรัฐบาลแห่งรัฐที่ผ่านมา ส่วนคนไทอาหมไม่นับเป็นชนกลุ่มน้อย เพราะได้กลายกลืนเป็นคนอัสสัมมีสเต็มตัวไปแล้ว กล่าวคือ คนไทอาหมพูดภาษาไทไม่ได้ และใช้ภาษาอัสสัมมีสในชีวิตประจำวัน คนไทอาหมไม่นั่งห่มแบบคนไท แต่นั่งห่มแบบคนอัสสัมมีส กล่าวคือ ผู้หญิงไม่นั่งผ้าซิ่น และคนไทอาหมไม่

อยู่บ้านไม้ไผ่ยกพื้นสูงแบบคนไทแต่อยู่บ้านพื้นติดดินและทำด้วยดิน ตามแบบบ้านของคนอัสสัมมีส ความเป็นคนไทของคนอาหมอาจบอกได้จากความทรงจำเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อันรุ่งโรจน์ของบรรพบุรุษ และบอกได้ด้วยนามสกุล เช่น Buragohain Barua Phukan ซึ่งเป็นชื่อตำแหน่งราชการในสมัยอาณาจักรอาหม ในปัจจุบันคนไทอาหมนอกจากไม่ใช่ชนกลุ่มน้อยแล้ว ยังเป็นชนระดับผู้นำอีกด้วย รัฐมนตรีแห่งรัฐ ศาสตราจารย์ และผู้นำด้านต่าง ๆ ในรัฐอัสสัมส่วนใหญ่เป็นคนไทอาหม

ในหมู่บ้านที่ห่างไกลตัวเมืองออกไป คนไทในอินเดียยังคงใช้ภาษาไทในชีวิตประจำวัน นอกหมู่บ้าน คนไทจะมีโอกาสใช้ภาษาไทเมื่อได้พบคนไทยด้วยกัน แม้จะเป็นคนไทจากต่างหมู่บ้านต่างกลุ่มก็ตาม คนไทคำตี้ ไทพาเก ไทไอตอน หรือ ไทคำยาง สามารถสื่อสารเข้าใจกันได้ดี เพราะภาษาคลายคลึงกันมาก โดยทั่วไปโอกาสที่คนไทในอินเดียจะใช้ภาษาไทนอกหมู่บ้านของตนเองมีน้อยมาก เพราะคนไทเป็นชนกลุ่มน้อยและมีจำนวนคนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่นๆ

ในฐานะชนกลุ่มน้อย คนไทต้องเรียนรู้ภาษาของชนกลุ่มใหญ่ คือภาษาอัสสัมมีส ซึ่งเป็นภาษาประจำรัฐอัสสัม เป็นภาษาที่ใช้ในทางการการศึกษา การค้าพาณิชย์ และวงการราชการรัฐในระดับชาติ สำหรับการสื่อสารในวงกว้าง รัฐบาลอินเดียใช้ภาษาฮินดีและภาษาอังกฤษ เช่น รายการข่าวโทรทัศน์ มีทั้งข่าวที่เสนอเป็นภาษาฮินดีและภาษาอังกฤษ และในรัฐอัสสัมรายการข่าวมีถึง 3 ภาษาเมื่อเพิ่มภาษาอัสสัม ภาษาประจำรัฐเข้าไปด้วย หนังสือพิมพ์ก็เช่นเดียวกัน มีทั้งภาษาอังกฤษและภาษาฮินดีและภาษาอัสสัม ภาพยนตร์อินเดียที่แพร่หลายฉายทั่วประเทศก็ใช้ภาษาฮินดี การใช้ภาษาของคนในประเทศอินเดียจึงมีส่วนที่เหมือนกัน คือ การใช้ภาษาฮินดีและภาษาอังกฤษ และส่วนที่ต่างกันคือ การใช้ภาษาประจำรัฐ และภาษาประจำกลุ่มของชนกลุ่มน้อย

ภาพรวมของการใช้ภาษาของคนไทในหมู่บ้าน คือ โดยเฉลี่ย ทุกคนพูดได้อย่างน้อยที่สุด 2 ภาษา คือ ภาษาไทและภาษาอัสสัมมีส อย่างไรก็ตามยังมีผู้สูงอายุที่ไม่เคยออกนอกหมู่บ้านและไม่สามารถพูดภาษาอัสสัมมีสได้หลงเหลืออยู่หมู่บ้านละคนสองคน คนไทที่มีการศึกษามักจะใช้ได้ 3 ภาษา คือ นอกจากภาษาไทแล้วก็รู้ภาษาฮินดีและภาษาอังกฤษด้วย โดยทั่วไปคนไทในหมู่บ้านใช้ภาษาไทเป็นภาษาของครอบครัว และของหมู่บ้าน ทุกคนในหมู่บ้านไทคำตี้ ไทพาเก และไทไอตอน ยังคงใช้ภาษาไทในชีวิตประจำวันอย่างปกติ แต่ที่หมู่บ้านป๋าวายมุ๊ก (Pawoi Mukh) ใน Dibrugarh ผู้ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีขณะนี้ไม่สามารถใช้ภาษาไทสื่อสารกับทุกคนในครอบครัวได้ พวกเขาใช้ภาษาอัสสัมมีสแทน แต่เยาวชนคนไทคำยางเหล่านี้บางส่วนยังสามารถเข้าใจภาษาไทได้ เมื่อบิดามารดาหรือญาติผู้ใหญ่พูดภาษาไทด้วย มีหลายบ้านที่มารดาไม่ใช่คนไทและไม่สามารถใช้ภาษาไทกับคนอื่น ๆ ในครอบครัวได้ ทำให้

ต้องใช้ภาษาอัสสัมมีสในครอบครัว ในกรณีเช่นนี้ เยาวชนมักจะไม่สามารถเข้าใจภาษาไทยได้ และจะใช้ภาษาอัสสัมมีสเท่านั้นกับทุกคนในครอบครัว มีหมู่บ้านคนไทยคำอย่างอื่นๆ ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ในการศึกษาครั้งนี้ ที่ไม่มีผู้ใช้ภาษาไทยได้หลงเหลืออยู่ในหมู่บ้านเลย ทุกคนหันไปใช้ภาษาอัสสัมมีสแทนหมด ในกรณีเช่นนี้ เราอาจกล่าวได้ว่าคนไทยคำอย่างในหมู่บ้านดังกล่าวได้ “เปลี่ยน” ภาษาพูดไปแล้วโดยสมบูรณ์ “การเปลี่ยนภาษา” หรือ “การย้ายภาษา” (language shift) นี้ ได้เคยเกิดขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ของคนไทในอินเดีย คนไทอาหมเมื่อแรกอพยพมาอัสสัมนั้นใช้ภาษาไทยเป็นภาษาในชีวิตประจำวัน และมีภาษาเขียนและวรรณกรรมไทอาหมมากมาย มีทั้งการบันทึกประวัติศาสตร์ที่เรียกว่า “อาหมบุรันจี” “ตำราโหราศาสตร์” “คำทำนายฝัน” “การสร้างบ้าน” “การบอกตำแหน่งขวัญในร่างกาย” คำทำนายโชคกลางต่างๆ ฯลฯ แต่คนอาหมในขณะนั้นก็เหมือนกับคนไทยในรัฐอัสสัมในขณะนี้ตรงที่มีจำนวนคนน้อย และเพราะคนไทอาหมไม่มีข้อห้ามเรื่องการแต่งงานกับคนต่างเผ่าต่างภาษาต่างศาสนา จึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนไทอาหมรับคนต่างภาษาเข้าเป็นสมาชิกในครอบครัวได้ ทำให้คนไทอาหมมีโอกาสใช้ภาษาอัสสัมมีสมากกว่าภาษาไทย และท้ายที่สุด ความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยของคนไทอาหมก็หมดไปเมื่อคนรอบตัวไม่ใช่คนที่พูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ในปัจจุบันคนไทอาหมซึ่งอ้างว่ามีจำนวนเป็นล้านคนนั้น ไม่มีผู้ใดใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ไม่มีใครสามารถพูด อ่าน หรือเขียนภาษาไทยได้เลย

เมื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาของคนไทอาหมกับการใช้ภาษาของคนไทยคำอย่าง เราอาจกล่าวได้ว่า กระบวนการเปลี่ยนหรือย้ายภาษา (language shift) กำลังเกิดขึ้นกับคนไทยคำอย่างในหมู่บ้านป่าห้วยมุก กล่าวคือ เมื่อคนไทยคำอย่างเริ่มมาตั้งหมู่บ้านใหม่ๆ นั้น ในหมู่บ้านมีแต่คนพูดภาษาไทยเท่านั้น ต่อมาการศึกษาสมัยใหม่ที่รัฐจัดให้ ช่วยให้คนไทยคำอย่างได้เรียนรู้และได้ใช้ภาษาอัสสัมมีส และเมื่อคนไทยคำอย่างต้องไปติดต่อกับโลกภายนอกหมู่บ้านป่าห้วยมุก ซึ่งอาจเป็นสถานที่ราชการ ตลาด ร้านค้า สถานบันเทิง คนไทยคำอย่างก็ต้องใช้ภาษาอัสสัมมีส และเมื่อคนไทยคำอย่างได้รับการศึกษาระดับสูงขึ้นไป คนไทยคำอย่างก็จะมีโอกาสใช้ภาษาฮินดีและภาษาอังกฤษมากขึ้น ในขณะที่โอกาสในการใช้ภาษาไทยจะยิ่งลดลง

คนไทยคำอย่างยังตระหนักดีว่าภาษาไทยเป็นมรดกของพ่อแม่ปู่ย่าตายายที่ตกทอดมา และเป็นภาษาที่มีความสำคัญต่อคนในหมู่บ้าน ภาษาไทนับเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงอดีตของคนไทยคำอย่างเข้ากับปัจจุบัน เชื่อมโยงบรรพบุรุษกับคนไทยยุคปัจจุบัน แต่ประโยชน์ของภาษาไทยมีขอบเขตที่จำกัดมาก คือมีที่ใช้ได้เฉพาะในหมู่บ้านและในระหว่างคนไทยด้วยกันเองเท่านั้น และจากแง่มุมนี้ “ความเป็นไท” จึงผูกพันกับความเป็นอยู่ “ระดับหมู่บ้าน” ไม่ใช่ “ระดับเมือง” อีกสิ่งหนึ่งที่ผูกพันก็คือ “ความเป็นชาวนา” ชาวนาในรัฐอัสสัม ประเทศอินเดีย ส่วนใหญ่ยากจนและมี

กำลังการผลิตไม่มาก คนไทส่วนใหญ่ในรัฐอัสสัมและรัฐอรุณาจัลประเทศเป็นชาวนา ผลิตข้าวเพียงเพื่อพอใช้บริโภคเท่านั้น แม้จะมีผู้ผลิตข้าวได้มากจนมีปริมาณเหลือสำหรับนำไปขายได้บ้าง แต่ก็ยังมีจำนวนไม่มาก คนไทซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวนาจึงเป็นคนยากจน ใช้ชีวิตอยู่แต่ภายในหมู่บ้าน คนไทคำยางและคนไทอื่นๆ ไม่ต้องการให้ลูกหลานมีชีวิตที่ยากไร้เช่นเดียวกับตนเอง จึงพยายามสนับสนุนให้คนรุ่นลูกหลานได้มีโอกาสเรียนถึงระดับมัธยมหรือมหาวิทยาลัยถ้าทำได้ เพื่อลูกหลานจะได้มีโอกาสประกอบอาชีพอย่างอื่นที่ไม่ใช่การทำนาปลูกข้าว ด้วยเหตุนี้คนไทคำยางจึงไม่ปฏิเสธการเรียนรู้อื่นๆ เช่น ภาษาฮินดีและภาษาอังกฤษ และตรงข้าม คนไทคำยางสนับสนุนให้ลูกหลานเรียนและใช้ภาษาอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาไทยเหล่านี้ เพราะพวกเขาทราบดีว่าภาษาเหล่านี้จะช่วยให้ลูกหลานของเขาสามารถแข่งขันกับผู้อื่นได้ในการแสวงหาอาชีพในเมือง ผู้ใหญ่ผู้เฒ่าคนไทคำยางให้เหตุผลที่ตนไม่รู้สึกกังวลหรือไม่ต่อต้านการที่คนรุ่นลูกหลานในปัจจุบันไม่ใช้ภาษาไทยในหมู่บ้านว่า “คำไต compete ม่ะเป้” ซึ่งหมายถึง “ภาษาไทย (ใช้) แข่งขันไม่ได้”

ตามธรรมชาติแล้วการเปลี่ยนภาษาหรือการย้ายภาษา (language shift) นั้น เริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่จุดที่มีผู้ใช้ภาษา 2 ภาษา (Bilingual) ในการดำรงชีวิต เพราะจากจุดนี้ไป ผู้ที่รู้ 2 ภาษา (Bilingual) ก็จะเริ่มหันไปใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นภาษาหลัก และอีกภาษาหนึ่งก็จะมีคามสำคัญน้อยลงตามลำดับ และเป็นที่เลิกใช้ไปในที่สุด ในกรณีนี้ภาษาที่ถูกลดความสำคัญลงก็คือภาษาไทย เพราะเป็นภาษาที่มีที่ใช้จำกัดอยู่เพียงภายในหมู่บ้านเท่านั้น ในปัจจุบันคนไททุกหมู่บ้านเป็นผู้รู้ 2 ภาษา (Bilingual) โดยสมบูรณ์ทั้งหมดแล้ว เราจึงอาจกล่าวได้ว่ากระบวนการเปลี่ยนหรือย้ายภาษา (Language Shift) ได้เริ่มขึ้นแล้วในหมู่บ้านคนไททุกหมู่บ้านในประเทศอินเดีย และกระบวนการเปลี่ยนหรือย้ายภาษานี้ก็จะดำเนินต่อไปจนเสร็จสิ้นในทำนองเดียวกันกับที่ได้เกิดขึ้นแล้วกับคนไทอาหม และคนไทคำยางในหมู่บ้านอื่น สำหรับภาษาไทยคำยางที่หมู่บ้านป่าห้วยมุกนั้น เราอาจทำนายได้ว่า เมื่อหมดช่วงอายุของคนที่ยังสามารถพูดและอ่านภาษาไทยได้ในขณะนี้ คนรุ่นใหม่ก็จะไม่ใช้ภาษาไทยในหมู่บ้าน และภาษาไทยก็คงจะถูกลืมและสูญหายไปจากหมู่บ้านนี้ ซึ่งคงจะไม่นานเกินกว่า 30 ปี นอกจากจะมีการฟื้นฟูการใช้ภาษาไทยเป็นพิเศษ ในทำนองเดียวกันกับที่คนอาหมพยายามทำอยู่ในปัจจุบัน คือ สอนภาษาไทยอาหมให้กับคนไทด้วยกันเอง

การเปลี่ยนหรือย้ายภาษานับเป็นดัชนีชี้ถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านได้อย่างหนึ่ง เพราะภาษาเป็นการแสดงออกถึงวิถีชีวิตในรูปแบบต่างๆ สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดเจนว่าจะต้องสูญหายไปพร้อมกับคนรุ่นที่สามารถใช้ภาษาไทยได้ คือ วรรณกรรมภาษาเขียนต่างๆ อาทิ คำเรียกขวัญ ปู่สอนหลาน นิทานชาดก คำสอนศาสนาพุทธที่เขียนเป็นภาษาไทย คนไทคำ

อย่างนั้นแม้จะละเลยหรือลืมนิเวศวรรณกรรมศาสนาพุทธที่เขียนเป็นภาษาไทยไปก็ยังคงอาจดำรงความเป็นคนนับถือศาสนาพุทธและสามารถดำเนินวิถีชีวิตแบบชาวพุทธต่อไปได้ เพราะยังมีวรรณกรรมศาสนาพุทธที่เขียนเป็นภาษาอัสสัมมัสและภาษาอื่นๆ อยู่ ซึ่งคนไทยคำย่างอาจไปหาอ่านได้ และในรัฐอัสสัมและรัฐอรุณาจัลประเทศก็มีวัดในพุทธศาสนามากมายหลายแห่ง ดังที่คนไทยคำย่างในหมู่บ้านอื่นยังคงเป็นชาวพุทธอยู่ได้ แต่ไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ แต่คน “คำย่าง” จะสูญมรดกไทยและไม่สามารถรักษาความเป็นคนไทยไว้ได้เมื่อเลิกใช้ภาษาพูด และบันทึกภาษาเขียนที่มีอยู่ในปัจจุบัน คำทำนายโชคกลาง คำเรียกขวัญ ปู่สอนหลาน ฯลฯ ก็กลายเป็นวัตถุโบราณที่ไม่สามารถสื่อความหมายได้ พิธีกรรมหรือกิจกรรมทางสังคมที่ต้องใช้ภาษาไทยก็จะสูญหายหรือถูกลืมเลิไป หรือถ้ายังมีพิธีกรรมนั้นอยู่ ก็จะเป็นเพียงสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงความเป็นไทยเท่านั้น ถ้อยคำที่อ่านหรือป่าวประกาศเป็นภาษาไทยนั้นจะไม่สื่อความหมายหรือเป็นที่เข้าใจของผู้ร่วมพิธีเลย ดังพิธี “จักกลาง/จกลอง” (Caklang) (จกลอง) ซึ่งเป็นพิธีแต่งงานของคน(ไท)อาหมที่ยังมีอยู่ในปัจจุบัน ในพิธีนี้ “ผู้รู้” หรือ “หมอ” จะอ่านคัมภีร์ภาษาไทยซึ่งเขาท่องจำไว้โดยที่เขาไม่รู้จักคำหรือความหมาย และผู้ฟังซึ่งรวมถึง “ป่าว” “สาว” และผู้ร่วมงานทั้งหลายก็ไม่เข้าใจสิ่งที่ “หมอ” อ่านหรือสวดเลยแม้แต่น้อย พิธีกรรมอันเป็นมรดกดั้งเดิมของไทยซึ่งเคยมีความศักดิ์สิทธิ์และมีหน้าที่ทางสังคมได้เปลี่ยนสถานภาพไปเป็นเพียง “สัญลักษณ์” ของความเป็นไทยเท่านั้น

3. ภาษาพูด

ถ้าพิจารณาในภาพกว้างแล้วจะเห็นว่า ภาษาไทคำตี้ ไทพาเก ไทไอตอน และไทคำย่างมีความคล้ายคลึงกันมาก ทั้งระบบเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และประโยค ในชีวิตจริงเมื่อคนไทยเหล่านี้พบกันและต่างฝ่ายต่างใช้ภาษาของตนเอง พวกเขาก็สามารถสื่อสารเข้าใจกันได้ดี ความแตกต่างที่มีเป็นความแตกต่างที่อีกฝ่ายสามารถเดาหรือคาดหมายได้ จึงไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสารและการทำความเข้าใจกัน เป็นต้นว่าทั้งภาษาไทคำตี้ ไทพาเก และไทคำย่างมีเสียงพยัญชนะ 16 เสียงเหมือนกัน แต่ภาษาไทไอตอนมี 19 เสียง คือ เพิ่มเสียง “บ” “ด” และ “ร” และเมื่อคนไอตอนใช้คำที่มีเสียง “บ” “ด” “ร” คนไทอื่นๆ ก็สามารถเดาเทียบได้ว่าตรงกับเสียงอะไรในภาษาของตน ด้านเสียงสระทุกถิ่นมีจำนวนเสียงสระเท่ากัน คือ สระเดี่ยว 8 เสียง และสระผสม 3 เสียง ภาษาไทในอินเดียไม่แยกสระสั้นและสระยาว ยกเว้นสระ “-ะ” และ “-า” คู่เดียว นอกนั้นไม่มีความแตกต่างในด้านเสียง สิ่งที่แตกต่างกันมากที่สุดคือ เสียงวรรณยุกต์ และก็เป็นธรรมชาติของคนทีพูดภาษาไทยที่จะใช้ระบบเสียงวรรณยุกต์ต่างกันโดยที่ยัง

เข้าใจกันได้ดี ในด้านไวยากรณ์ ประโยค ภาษาทั้ง 4 กลุ่มมีพัฒนาการที่แตกต่างกันไปบ้าง แต่ทั้งไทพากะ ไทโอตอง และไทคำยางยังเป็นภาษาที่เรียงประโยคแบบ “ประธาน (S) – กริยา (V) – กรรม (O)” อยู่เป็นส่วนใหญ่ ส่วนภาษาไทคำตั้นนั้นมีการใช้รูปประโยคแบบ “ประธาน (S) – กรรม (O) – กริยา (V)” มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

เนื่องจากภาษาพูดของทั้ง 4 กลุ่มมีความใกล้เคียงกันมาก ผู้วิจัยจึงเลือกรายงานแยกเฉพาะระบบเสียงวรรณยุกต์ของทั้ง 4 กลุ่มเท่านั้น แต่กล่าวถึงลักษณะอื่น ๆ โดยรวมและเลือกรายงานภาษาไทพากะ ในรายละเอียดเพียงภาษาเดียว ดังต่อไปนี้

วรรณยุกต์

ภาษาไทคำตั้นมีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง ส่วนไทพากะ ไทโอตอง ไทคำยาง มีเสียงวรรณยุกต์ 6 เสียง ดังนี้

คำที่

	A	B	C	D
H	สูง	สูง	จัดวา มีเสียงในคอหอย	สูง
M	โท – กลาง	สูง	จัดวา มีเสียงในคอหอย	สูง
L	โท – สูง	กลาง – ต่ำ	โท – ต่ำ มีเสียงในคอหอย	กลาง

พากะ

	A	B	C	D
H	จัดวา	สามัญ	กลางตกต่ำ มีเสียงในคอหอย	สามัญ – สูง
M	สูงตกต่ำ	สามัญ	กลางตกต่ำ มีเสียงในคอหอย	สามัญ – สูง
L	สูงตกต่ำ	เอก	กลางตกต่ำ	เอก

ไอตอน

	A	B	C	D
H	เอก – จัตวา	สามัญ	สามัญตกต่ำ มีเสียงในคอหอย	สามัญ - ตรี
M	สูงตกต่ำ	สามัญ	สามัญตกต่ำ มีเสียงในคอหอย	สามัญ - ตรี
L	สูงตกต่ำ	เอก	สามัญตกต่ำ	เอก

เสียงจัตวาของไทไอตอนเป็นเสียงที่เริ่มต้นจากเสียงเอกและเลื่อนระดับสูงขึ้น แต่ 9 ครั้ง ใน 10 ครั้งที่เสียงจัตวาจะเริ่มต้นด้วยเสียงเอก และไม่มีเสียงเลื่อนสูงขึ้น

คำยาง

	A	B	C	D
H	จัตวา	เอก	โท มีเสียงในคอหอย	เอก - ตรี
M	สามัญ	เอก	โท มีเสียงในคอหอย	เอก - ตรี
L	ตรี	โท	ตรี	สามัญ(ตรี)

ไวยากรณ์ ประโยค

แม้ว่าคนไททั้ง 4 กลุ่มนี้จะสามารถสื่อสารเข้าใจกันได้ดี แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียด ก็จะเห็นได้ว่า ภาษาของคนทั้ง 4 กลุ่มนี้มีความแตกต่างกันในเรื่องไวยากรณ์ประโยค และการพัฒนาที่ต่างต่างนี้คงเป็นผลมาจากการแยกกันอยู่ จึงต่างฝ่ายต่างพัฒนาลักษณะเฉพาะของตนเอง

หลักฐานจากงานศึกษาต่าง ๆ (Diller, 1997) ชี้ว่า รูปประโยคดั้งเดิมของภาษาตระกูลไท ใช้การเรียงคำแบบ

ประธาน (S) + กริยา (V) + กรรม (O)

แต่ในปัจจุบันภาษาไทยในอินเดียใช้การเรียงคำหลายรูปแบบ และในฐานะเป็นภาษาของชนกลุ่มน้อย ภาษาไทยย่อมได้รับอิทธิพลจากภาษาของชนกลุ่มใหญ่ซึ่งในที่นี้คือ ภาษาอัสสัมมีส เรียงประโยคแตกต่างจากภาษาไทยทั่วไป คือ เป็นภาษาที่จบประโยคด้วยคำกริยา ในปัจจุบันทั้งภาษาไทยคำดี ไทพากะ ไทไอตอน และไทคำยาง ต่างก็ใช้รูปประโยคลักษณะดังกล่าวนี้ ซึ่งแสดงถึงแนวโน้มในการพัฒนาไปสู่ความเป็นภาษาที่จบประโยคด้วยคำกริยา ซึ่งหมายความว่า

ในขณะนี้ภาษาทั้ง 4 ใช้ทั้งประโยคแบบดั้งเดิม ซึ่งเรียงตำแหน่ง “ประธาน + กริยา + กรรม” และการเรียงประโยคแบบ “ประธาน + กรรม + กริยา” และ “กรรม + ประธาน + กริยา” อันที่จริงการเรียงประโยคแบบหลังนี้ ก็พบบ้างในภาษาไทยในประเทศไทย แต่ภาษาไทยในอินเดียใช้มากกว่า

ในการพัฒนาเรื่องการย้ายตำแหน่ง “กรรม” ไปอยู่หน้า “ประธาน” นี้ ภาษาไทในอินเดียพัฒนาหน่วยทางไวยากรณ์ขึ้นใหม่ เพื่อใช้แสดงความเป็น “กรรม” (Khanittanan, 1987) ภาษาไทคำตี้ ซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่และอยู่ห่างไกลจากคนไทอีก 3 กลุ่ม ได้พัฒนา “ไม” /may*/ “ที่นี้” เป็นหน่วยแสดงกรรม และหน่วยนี้ใช้เติมข้างหน้า หลังนาม เพื่อแสดงความเป็นกรรม หรือ ผู้ถูกกระทำ เช่น

เกา “kaw” หรือ “กู” เป็นผู้กระทำ เกา + ไม /kaw + may/เป็นผู้ถูกกระทำ

kaw ³	kin ³	yoʔ ⁵	“ถูกกินแล้ว”
------------------	------------------	------------------	--------------

เกา	กิน	เหาะ
-----	-----	------

man ⁴	kaw ³	may ⁴	hai ²	yoʔ ⁵	“มันให้กูแล้ว”
------------------	------------------	------------------	------------------	------------------	----------------

มัน	เกา	ไม	เห้อ	เหาะ
-----	-----	----	------	------

ภาษาไทพาเก

เมื่อ Grierson เขียนบรรยายถึงภาษาไทยต่าง ๆ ในหนังสือ Linguistic Survey of India Vol. II นั้น ดูเหมือนว่า “พาเก” จะเป็นภาษาเดียวที่ท่านไม่ได้กล่าวถึงไว้ เพราะท่านไม่มีข้อมูลทั้งภาษาไทพาเก ภาษาไทไอตอน และภาษาไทค้ายาง ขณะนี้กำลังอยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงจากภาษาซึ่งมีการเรียงคำแบบ S V O ไปสู่การเป็นภาษา S O V เราทราบแล้วว่า ภาษาไทยยุคเก่า ทั้งภาษาไทอาหมและภาษาไทสุโขทัยเป็นภาษาที่มีการเรียงคำแบบ S V O และเราอาจกล่าวได้ว่าลักษณะการเรียงคำเช่นนี้เป็นลักษณะดั้งเดิมของตระกูลภาษาไท ส่วนภาษาไทพาเกนั้นในปัจจุบันรูปประโยคที่ใช้อยู่ในภาษามีทั้ง S V O และ S O V แต่ถ้าเราศึกษาภาษาเขียนเก่า ๆ จะพบว่าแม้แต่รูปประโยค S V O เท่านั้น เราจึงอาจสรุปได้ว่า S O V เป็นการเรียงคำซึ่งเกิดขึ้นใหม่ในภาษาไทพาเกและภาษาไทกลุ่มอื่นๆ

เสียง

พยัญชนะ

p	t	c	k	ʔ
ph	th		kh	
m	n		ɲ	
	s			h
	l			
w		y		

จากเสียงพยัญชนะข้างบน เห็นได้ว่า ภาษาไทถิ่นนี้เมื่อเทียบกับภาษาไทยมาตรฐานในประเทศไทย ไม่มีเสียงพยัญชนะ b (บ) d (ด) ch (ช, ฉ) ɲ (ญ) f (ฝ, ฟ) และ r (ร)

เสียง b ในภาษาไทพากะได้รวมกับเสียง m ดังนั้น คำเช่น บ่า บ้าน ใบ จึงออกเสียงเป็น maa⁵ maan³ mai² ตามลำดับ

เสียง d ในภาษาไทพากะได้รวมกับเสียง n ดังนั้น คำเช่น ดี ดู ดำ จึงออกเสียงเป็น mi² nuu² nam² ตามลำดับ

เสียง ch ได้รวมกับเสียง c ดังนั้น คำเช่น ช้าง ชื่อ เข้า จึงออกเสียงเป็น caaŋ³ ci⁶ cau³ ตามลำดับ ซึ่งเหมือนกับภาษาถิ่นทางภาคเหนือของประเทศไทย

เสียง ɲ (ญ) ได้รวมกับเสียง y ดังนั้น คำ เช่น หย่า ยุง ใหญ่ จึงออกเสียงเป็น yaa³ yuŋ⁵ yai⁶ (แต่ผู้บอกภาษาที่เป็นผู้สูงอายุบางคนยังมีเสียง ɲ ในบางคำ)

เสียง f ได้รวมกับเสียง ph ดังนั้น คำ เช่น ฝน ฟ้า ฝิ จึงออกเสียงเป็น phun¹ phaa³ phii¹

เสียง r ได้รวมกับเสียง h ดังนั้น คำ เช่น เรือ รู แรง จึงออกเสียงเป็น ho⁵ huu⁵ haiŋ⁵

สระ

i	ɨ	u	ai	ai	au
e	ə	o			
	a, aa				

สระของภาษาไทยนี้มีลักษณะที่น่าสนใจอยู่ 4 ประการ คือ

1. สระ æ “แอ โบราณ” เมื่อตามด้วยเสียงพยัญชนะ ฦ หรือ k จะออกเป็นเสียง ai ดังนั้นคำ เช่น แป้ง แร้ง ทองแดง จึงออกเสียงเป็น pain³ (ไปง) hai⁵ (ไหง) toŋ⁵ (ตอง) – nai² (ไนง)

2. สระ ɔ “ออ โบราณ” เมื่อตามหลังด้วยเสียงพยัญชนะ ฦ หรือ k จะเปลี่ยนไปเป็นเสียง au (-า) ดังนั้นคำว่า บางกอก นอก ออก จึงออกเสียงเป็น maan² - kauk⁴ (มางเกาก) nauk⁶ (เนา) ?auk⁴ (เอาก)

3. สระ ɔ เมื่อตามหลังพยัญชนะ S และ C จะให้พยัญชนะดังกล่าวนั้นกลายเป็นพยัญชนะปากกลม (labialized) เช่น c^wɔm “ลูกน้อง” luu⁴ - khau³ - s^wɔm “ตักบาตร”

4. สระ ai ตรงกับ “ไ” ในภาษาไทยเขียนไทยในประเทศไทย ออกเสียงว่า “เออ – อี”

เสียงวรรณยุกต์

ภาษาไทยพามีเสียงวรรณยุกต์ 6 เสียง ดังนี้

1. เสียงกลางเลื่อน หรือ

2. เสียงกลาง

3. เสียงกลางเลื่อนต่ำและมีเสียงค่อหอยหยุดตามมา

4. เสียงสูง

5. เสียงสูงเลื่อนต่ำ

6. เสียงต่ำ

คำ

คำบุรุษสรรพนาม

บุรุษ	เอกพจน์	พหูพจน์
1	kau ²	hau ⁵
2	mai ³	suu ¹
3	min ⁵	khau ¹

คำบุพบท

naɪ¹	“เหนือ, บน”	ʔæm³	“ใกล้ๆ, ข้างๆ”
taɪ³	“ใต้”	ka² - naa³	“ข้างหน้า”
kan⁶ - laŋ¹	“ข้างหลัง”		

คำสันธาน

mɪi⁶	“เมื่อ”	sin¹...yeɛ⁵	“ถ้า...ก็”
siɪ¹ - koo⁵	“แต่”	sin¹	“ถ้า”

คำใช้ถามคำถาม

phaɪ¹	“ใคร”	noɔ¹	“ไหม, หรือไม่, หรือ”
ka² - saŋ¹	“อะไร”	naɪ¹	“ไหน (อันไหน, สิ่งไหน)”
ti¹ - thaɪ¹	“ที่ไหน”	ka² - loɔ²	“เท่าใด”

การเรียงคำ

เราอาจกล่าวถึงลักษณะการเรียงคำของภาษาไทยาเกอย่างกว้างๆ ได้ดังนี้

1. คำนาม + คำขยาย

คำที่ขยายคำนามจะอยู่หลังคำนาม เช่น

hoɔ⁵ - looŋ¹	“บ้านใหญ่”	maa¹ nam²	“หมาดำ”
บ้าน	ใหญ่		
phaak⁶ kat⁴		khan⁴ nak⁴	“ราคาแพง”
พื้น	เย็น	ค่า	หนัก

2. คำกริยา + คำขยาย

คำที่ขยายคำกริยาจะอยู่หลังคำกริยา เช่น

kin ²	ciu ² - ciu ²	kin ² - nii ²
กิน	เร็ว ๆ	กิน ดี

3. ในการแสดงความเป็นเจ้าของ คำนามนำหน้าคำที่แสดงความเป็นเจ้าของ ดังนี้

maa ¹ khooŋ ¹ - kau ²	“หมาของฉัน”
หมา ของ กู	
หรือคำว่า “ของ” อาจละไว้ได้ เหลือเพียง	maa ¹ kau ²

4. คำลักษณนามตามหลังจำนวนเลข ดังนี้ นาม + จำนวนเลข + ลักษณนาม

maa¹ song¹ too² “หมา 2 ตัว”

แต่ถ้าจำนวนเลขเป็น “หนึ่ง” คำลักษณนามจะอยู่หน้าจำนวนเลข ดังนี้

meeu⁵ too² liŋ⁶

แมว ตัว หนึ่ง

5. ในการเปรียบเทียบคำที่แปลว่า “กว่า” นำหน้าคำวิเศษณ์หรือคำกริยา และคำนามที่มีคุณสมบัติ “กว่า” นำหน้าคำนามที่ถูกเปรียบเทียบด้วย

pa⁶ - saau¹ koo⁵ nai² khen⁴ suuŋ¹ haŋ⁴ koo⁵ nan⁵

ผู้สาว คน นี้ กว่า สูง (บุพบท) คน นั้น

“ผู้หญิงคนนี้สูงกว่าคนนั้น”

ประโยคเดียวกันนี้อาจเรียงคำได้อีกแบบหนึ่ง ดังนี้

pa⁶ - saau¹ koo⁵ nai² haŋ⁴ koo⁵ nan⁵ khen⁴ suuŋ¹

นั่นคือ นำเอาคำนามที่เปรียบเทียบกันทั้ง 2 คำมาอยู่ติดกัน และให้คำแสดงการเปรียบเทียบอยู่ในตำแหน่งตามมา

6. ประโยคที่ไม่มีกรรม จะเรียงคำดังนี้ ประธาน + กริยา + (คำขยาย)

kuu⁶ - phan⁴ koo⁵ luu⁵ kaa²

ทุกสิ่ง ก็ แดก (แสดงอดีตกาล) “ทุกสิ่งแตกหมด”

neey³ nai² khum¹

เหนง นี้ ชม “ชานี้ชม”

kau² ta² ?uu⁴ ti² - thay⁶

กู จะ อยู่ ที่นี้ “ฉันจะอยู่ที่นี้”

7. ประโยคที่มีกรรมอาจเรียงคำได้ 3 แบบ ดังนี้

ก. ประธาน + กริยา + กรรม เช่น

puu² - lis² ?au² - tai² pa² - lak⁶ kaa²

ตำรวจ เอาตาย ขโมย (แสดงอดีต)

“ตำรวจฆ่าขโมยตาย”

ข. กรรม + ประธาน + กริยา เช่น

haŋ⁴ pa² - lak⁶ puu² - lis² ?au² - tai² kaa²

(บุพบทแสดงกรรม) ขโมย ตำรวจ เอาตาย (แสดงอดีต)

“ตำรวจฆ่าขโมยตาย” หรือ “ขโมยตำรวจฆ่าตาย”

ค. ประธาน + กรรม + กริยา เช่น

puu² - lis² haŋ⁴ pa² - lak⁶ ?au² - tai² kaa²
 ดำรวจ (บุพบทแสดงกรรม) ขโมย เอาตาย (แสดงอดีต)

“ดำรวจฆ่าขโมยตาย”

kau² haŋ⁴ mɛ̃n⁵ maa⁵ huu⁵

แก้ว (บุพบท) มัน ไม่ รู้จัก

“ฉันไม่รู้จักเขา”

8. ประโยคคำถาม เรียงคำเหมือนประโยคบอกเล่าแล้วเติมคำใช้ถามคำถามลงท้าย
 ประโยค ดังตัวอย่าง เช่น

pii⁵ nai² kau² tem⁶ pee⁵ noo¹

ปากกา นี้ ฉัน เขียน ได้ ไหม

mai³ huu³ noo¹

คุณ รู้ ไหม

“คุณเข้าใจไหม ?”

แต่ถ้าเป็นคำถามประเภท “ใคร” “ทำไม” ฯลฯ คำพวกนี้ก็จะนำประโยคมาก่อน เช่น

lai⁴ - pii⁶ - saŋ¹ caa⁶ kau² mai³ maa⁵ lau⁴

ทำไม (บุพบท) ฉัน คุณ ไม่ บอก

“ทำไมคุณไม่บอกฉัน”

phai¹ maa⁵

ใคร มา

การที่รูปประโยคที่มีกรรมในภาษาไทยสามารถเรียงคำได้หลายแบบนั้น เป็นเพราะ
 ภาษาไทยพามีคำบุพบท haŋ⁴ แสดงความเป็นกรรม คำนามใดๆ ก็ตามที่มีบุพบทนี้นำหน้า
 ย่อมทำหน้าที่เป็น “กรรม” เมื่อมีหน่วยนี้แสดงความเป็นกรรมย่อมทำให้ตำแหน่งคำนาม
 ตามหลังคำกริยา ซึ่งเดิมใช้แสดงความเป็นกรรมหมดความสำคัญไป หรืออีกนัยหนึ่งตำแหน่ง
 ของคำนามไม่มีความสำคัญเหมือนเดิม ในรูปประโยคแบบเก่าซึ่งไม่มีบุพบทแสดงกรรม ต้อง
 อาศัยตำแหน่งคำแสดงความเป็นกรรม

ในปัจจุบันผู้พูดภาษาไทยภาคใต้ใช้รูปประโยคทั้ง 3 แบบในข้อ 7 ปะปนกัน แต่แบบ
 “ค” จะไม่ใช้กันมากเท่าแบบ “ก” “ข”

ในบรรดาภาษาไทยในรัฐอัสสัมมีแต่ภาษาไทยคำใต้เท่านั้นที่ในปัจจุบันได้ชื่อว่าเป็นภาษา
 S O V ไปแล้ว รูปประโยค S V O มีผู้ใช้น้อย และใช้กันเฉพาะหมู่คนสูงอายุเท่านั้น

รูปประโยค S V O จะพบมากก็เฉพาะในภาษาเขียนซึ่งมีมาแต่ก่อนเท่านั้น ภาษาไทคำตี้ก็มีหน่วยแสดงความเป็นกรรมในทำนองเดียวกัน คือ /may⁴/ แต่หน่วยนี้ภาษาไทคำตี้ใช้เติมหลังคำนาม (postposition) มิใช่หน้าคำนาม (preposition) เหมือนภาษาไทพากะ จากการเปรียบเทียบนี้ทำให้เราสามารถเข้าใจได้ว่า S V O เป็นลักษณะเก่าซึ่งเราได้เห็นแล้วในภาษาไทอาหม และภาษาไทยสุโขทัย แต่ภาษาไทพากะกำลังเปลี่ยนไปเป็นภาษา O S V โดยได้พัฒนา “บุพบท” แสดงความเป็นกรรมขึ้นมาในภาษา ส่วนภาษาไทคำตี้ก็ได้พัฒนาไปถึงขั้นกลายเป็นภาษา S O V แล้ว และความถี่ในการใช้รูปประโยค S V O กำลังลดลง วิวัฒนาการของภาษาทั้ง 2 นี้ไม่เกี่ยวข้องกัน กล่าวคือ แต่ละภาษาต่างก็เปลี่ยนไปเอง

4. ภาษาเขียน

คนไทคำตี้ ไทพากะ ไทโอตตอน และ ไทคำย้างใช้ภาษาเขียนเดียวกัน เป็นระบบที่ใช้ตัวอักษรและเป็นภาษาเขียนที่มีอิทธิพลของภาษาพม่าอย่างชัดเจน โดยเฉพาะตัวเลข ภาษาเขียนของคนไทในอินเดียแตกต่างจากภาษาเขียนของคนไทยในประเทศไทยอย่างสำคัญคือ ถ้าเทียบกับอักษรไทยในประเทศไทยแล้ว อักษรไทในอินเดียมีเพียงอักษร 2 หมู่ คือ อักษรกลางและอักษรกลุ่มอื่นซึ่งรวมอักษรสูงและอักษรต่ำเข้าเป็นหมู่เดียวกัน นั่นคืออักษรในหมู่อื่นที่ว่านี้หนึ่งตัวใช้เทียบเป็นได้ทั้งอักษรสูงและอักษรต่ำในภาษาไทยในประเทศไทย เช่น อักษรเดียวกันใช้เขียนได้ทั้งคำว่า “ไซ” “ไซ้” “ขาย” “ควาย” (ออกเสียงเป็น “คาย” เพราะ ไม่มี “ว” ควบ) ใช้เขียนได้ทั้งคำว่า “ผี” และ “พิ” (อ้วน) ใช้เขียนได้ทั้งคำว่า “สี่” และ “ชี”

ความแตกต่างดังกล่าวนี้เป็นหลักฐานสำคัญทางภาษาศาสตร์ว่าภาษาเขียนของคนไทในอินเดียมีอายุน้อยกว่าภาษาเขียนไทยในประเทศไทยประมาณ 200 ปี เหตุผลคือเมื่อประมาณ 500 ปีที่แล้วได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในหมู่ภาษาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Gedney 1989) การเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้เสียงพยัญชนะโสมะ (Voiced) กลายเป็นเสียงอโสมะ (Voiceless) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับภาษาเขียนไทยดังนี้คือ อักษรไทย 3 หมู่ อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำนั้นสร้างขึ้นมาจากเสียงสามประเภทตามลำดับต่อไปนี้ คือ 1) เสียงอโสมะที่มีลมหรือเสียงเสียดแทรก (Aspirated voiceless or fricative) เช่น เสียง ผ (ph) ฝ (f) ส (s) ห (h) 2) เสียงอโสมะไม่มีลม (Unaspirated voiceless) เช่น ก (k) จ (c) ฉ (?) 3) เสียงโสมะ (Voiced) เช่น พ (b) ฝ (v) ช (z)

เมื่อเสียงโสมะ (Voiced) ในข้อ 3 เปลี่ยนไปเป็นเสียงอโสมะ (Voiceless) จึงทำให้การออกเสียงอักษรต่ำเหมือนหรือซ้ำกับอักษรสูง เช่น “พ่อ” เดิมเคยออกเป็นเสียงโสมะ bəw

(บ๊อ) ในปัจจุบันออกเป็น phw๑ เสียง ข/ค ฉ/ช ฉ/ท ผ/พ ฟ/ฟ ส/ซ แต่ละคู่เคยเป็นเสียงที่แตกต่างกัน ระหว่างอโฆะกับโฆะ แต่ในปัจจุบันคนไทยในประเทศไทยออกเสียงเหล่านี้เป็นอโฆะเหมือนกันหมดดังนี้ ข/ค=kh ฉ/ช=ch ฉ/ท=th ผ/พ=ph ฟ/ฟ=f ส/ซ=s ถึงแม้คนไทยจะออกเสียงอักษรสูงและอักษรต่ำเหมือนกัน แต่ในภาษาเขียนความแตกต่างนี้ยังคงอยู่ ข้า และ คำ/khaa/ ออกเสียงเหมือนกันทั้งพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ แต่ในภาษาเขียนอักษรต้นของคำต่างกันและใช้รูปวรรณยุกต์ต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในภาษาพูดเท่านั้น แต่ทางด้านภาษาเขียนไม่ได้มีการปรับเปลี่ยนหรือปรับปรุง การเขียนสะกดคำจึงคงอยู่ในรูปเดิม ภาษาเขียนไม่ได้สะท้อนระบบเสียงในปัจจุบัน แต่คงระบบเสียงไทยสมัยโบราณครั้งเริ่มประดิษฐ์อักษรไทยคือ สมัยสุโขทัยไว้ ภาษาเขียนไทยในประเทศไทยในปัจจุบันแตกต่างจากภาษาพูด คือ เขียนอย่างหนึ่งออกเสียงอีกอย่างหนึ่ง (ในแง่ของอักษรต่ำ) อย่างไรก็ตาม นักภาษาศาสตร์สามารถใช้ความแตกต่างให้ประโยชน์โดยใช้เป็นหลักฐานอธิบายถึงอายุของภาษาเขียนไทยได้

การที่ภาษาเขียนไทในอินเดียไม่มีตัวอักษรแยกเป็นอักษรสูงต่ำเหมือนภาษาเขียนในประเทศไทยนับเป็นการบอกถึงอายุของภาษาเขียนนี้ได้ กล่าวคือ แสดงว่าการเปลี่ยนแปลงด้านเสียง ที่เสียงโฆะ (Voiced) กลายเป็นเสียงอโฆะ (Voiceless) ได้เกิดขึ้นและเสร็จสิ้นไปแล้ว เมื่อมีการคิดระบบภาษาเขียนไทขึ้นในอินเดีย จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องคิดอักษรแทนเสียงโฆะและอโฆะแยกออกจากกัน เสียง 2 ประเภทนี้ได้กลายเป็นเสียงประเภทเดียวกันแล้ว และจากข้อมูลที่ว่า การเปลี่ยนแปลงทางเสียงได้เกิดขึ้นเมื่อประมาณ 500 ปีที่แล้ว ทำให้เราอนุมานได้ว่า ภาษาเขียนของไทยในอินเดียคงมีอายุเก่าที่สุดไม่เกิน 500 ปี และอาจมีอายุประมาณ 300-400 ปีก็ได้

ภาษาเขียนไทปัจจุบันในอินเดียไม่มีพยัญชนะแทนเสียง ฉ ช, ฝ ฟ, ด, บ และ ร และในภาษาพูดก็ไม่ปรากฏมีเสียงเหล่านี้ ยกเว้นภาษาไทโอตตอนที่ภาษาพูดมี ด บ และ ร ซึ่งใกล้เคียงกับภาษาเขียนของไทอาหม ซึ่งเสียงดังกล่าวนี้นี้เป็นหลักฐานเพิ่มเติมอีกประการหนึ่งว่า ภาษาเขียนเหล่านี้ได้เกิดขึ้นหลังจากที่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเสียงแล้ว เสียง ฉ ช, ฝ ฟ, ด, บ และ ร ทั้งหมดนี้เป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาไทโบราณ และตกทอดถึงภาษาไทยสุโขทัย แม้ในภาษาไทอาหมซึ่งคนอาหมในปัจจุบันกล่าวอ้างว่ามีภาษาเขียนมาตั้งแต่สมัยเจ้าเสือกาฟ้า คือประมาณ 700 กว่าปีมาแล้วนั้น ก็มีอักษร พยัญชนะ ไม่ครอบคลุมเสียงพยัญชนะของไทโบราณทั้งหมด อักษรไทอาหมไม่มีอักษรคู่ซึ่งอาจแยกเป็นอักษรสูงและอักษรต่ำ นอกจากนี้ ภาษาเขียนไทอาหมไม่มีอักษร ฉ ช และ ฝ ฟ แต่มี ร ด และ บ สำหรับ “บ” ไทอาหม

ใช้ร่วมกับเสียง “ว” ซึ่งเป็นลักษณะทางเสียงที่เหมือนไทใหญ่ (ฉาน) ในปัจจุบัน คือ ออกเสียงคำว่า “บ้าน” เป็น “ว่าน” และเพราะอักษรไทอาหมไม่มีอักษรคู่สูง/ต่ำ จึงทำให้สันนิษฐานได้ว่า ภาษาเขียนไทอาหมมีอายุไม่ถึง 700 ปี ดังที่ปราชญ์ในอัสสัมกล่าวอ้างกัน (Khanittanan 1998) และ ภาษาเขียนไทอาหมกับภาษาเขียนไทในอัสสัมเป็นภาษาเขียนซึ่งมีอายุใกล้เคียงกัน คือ ประมาณ 500 ปี

เนื่องจากภาษาเขียนทั้ง 2 นี้ ไม่มีอักษรคู่สูง ต่ำ ทำให้เราสันนิษฐานได้ว่า ภาษาเขียนเหล่านี้เริ่มมีใช้หลังจากที่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในภาษาพูดแล้ว ถ้าเจ้าเสือกาฟานาระบบ ภาษาเขียนไทเข้าอัสสัมไปด้วยก็คงเข้าไปอัสสัมเมื่อประมาณ 500 ปีที่แล้ว ไม่ใช่ 700 ปี

ภาษาเขียนไทที่คนไทในพม่าใช้ในปัจจุบันมีอยู่ 2 แบบใหญ่ๆ คือ แบบแรกเรียกกันว่า อักษรยาวหรือตัวถ่วงอกเพราะมีรูปทรงยาวแบบนี้ใช้อยู่ในกลุ่มฉานจีน (Chinese Shan) คือ ในเมืองมวซึ่งอยู่ชายแดนระหว่างจีนและพม่า และในเขตเต๋อหัง (De Hong) ซึ่งอยู่ในจีน แบบที่สองเป็นอักษรแบบทรงกลมเหมือนอักษรพม่า อักษร 2 แบบนี้มีโครงสร้างรูปร่างของพยัญชนะเหมือนกัน สิ่งที่ทำให้อักษร 2 แบบนี้แตกต่างกันคือวิธีเขียนสระ อักษรแบบยาวใช้ตัวสระที่มีความยาวกว่าพยัญชนะคือ สระมีลักษณะเป็นเส้นลากเดียวที่ลากขึ้นไปเหนือพยัญชนะหรือลากลงมาต่ำกว่าพยัญชนะ เช่น ส่วนอักษรแบบตัวกลม ไม่มีสระที่เขียนเป็นเส้นเดี่ยวยาว แต่มีสระที่อยู่บนตัวพยัญชนะในทำนองเดียวกับสระอิ และสระอีในภาษาไทยประเทศไทย และ/หรือมีสระที่เขียนอยู่ใต้พยัญชนะ เช่น สระอุ

ภาษาเขียนของไทอาหมอาจเกิดจากการผสมผสานของภาษาเขียนไท 2 แบบดังกล่าวข้างบนเข้าด้วยกัน กล่าวคือ ไทอาหมใช้ตัวพยัญชนะแบบอักษรถ่วงอก แต่ใช้สระแบบอักษรตัวกลม ส่วนภาษาเขียนไทในอินเดียอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาของราชวงศ์อาหม ใช้ตัวเขียนเดียวกับอักษรกลมที่คนไทในพม่าใช้ โปรดดูตารางแสดงอักษรหน้า 90 – 91 ประกอบ

หลักฐานอีกประการหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนว่าอักษรไทอาหมและอักษรไทในอินเดียอื่นๆ มีอายุใกล้เคียงกัน และมีขึ้นหลังภาษาเขียนของไทในพม่า ซึ่งทั้งหมดนี้มีอายุไม่เกิน 500 ปี ก็คือ ไทอาหมและไทอื่นๆ มีวรรณกรรมลายลักษณ์ที่เหมือนกันอยู่มากมาย อาทิ คำเรียกขวัญ คำทำนายฝัน คำทำนายโชคกลาง ตำราปลูกบ้าน โดยเฉพาะไทอาหมมีวรรณกรรมเรื่องการสร้างโลกเหมือนกับของไทมวในจีน ซึ่งแสดงถึงการคัดลอกถ่ายทอดเรื่องจากคนไทมว วรรณกรรมลายลักษณ์ที่คนไทอาหมสร้างขึ้นใหม่ คือ การบันทึกเรื่องราว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับราชวงศ์อาหมสำหรับคนไทคำตี้ พาเก โอตอน และคำยาง ไม่มีการสร้างวรรณกรรมลายลักษณ์เพิ่มขึ้นใหม่จนเป็นงานแพร่หลายในหมู่คนไท งานใหม่ที่มีบ้างเล็กน้อย คือ คนโอตอนเล่าเรื่องประวัติความเป็นมาของตนเองเมื่ออพยพเข้ามาในอัสสัม งานเขียนส่วนใหญ่เป็นการคัดลอกพระธรรมคำ

สอน นิทานชาดกถวายวัดเพื่อเป็นการทำบุญในโอกาสต่าง ๆ ซึ่งทำกันเป็นประจำ จนทำให้มี “ปั๊บ” (พับ/หนังสือ) คัดลอกอยู่ในวัดจำนวนมากมาย อาทิ เจ้าชะนะกะ (พระมหาชนก) เจ้านะละตะ (พระนารถ) เจ้าเนมีย (พระเตมียปั๊) เจ้ามโหสะทา (พระมโหสถ) ธรรมจักเกีย (พระธรรมจักร) ธรรมเจติ (พระธรรมเจดีย์) ธรรมขันธ (พระธรรมขันธ) เจ้าเวสันตรา/เจ้าเวสันตะลา (พระเวสสันดร)

เอกสารอ้างอิง

- บรรจบ พันธุเมธา. 2509. กาเลหม่านไต. กรุงเทพฯ : สมาคมภาษาและหนังสือ.
_____. 2517 - 2518. “ไทย - ไท”. สตรีสาร.
_____. 2530. พจนานุกรมพม่า-ไทย - อังกฤษ.
วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์. 2526. ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ : วิวัฒนาการภาษาไทยและ
ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
_____. 2537. “ลักษณะภาษาที่ใช้เขียนอาหมโบราณ” ใน บทความเสนอในการ
ประชุมสัมมนาเรื่องไทอาหม จัดที่มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม.
_____. 2538. “ขวัญ” พิมพ์ครั้งที่ 2. ใน รายงานวิจัยเล่มที่ 4 เรื่อง คำ :
ร่องรอยความคิดความเชื่อไทย สุวรรณ สดากานันท์ และเนื่องน้อย บุญยเนตร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
Barua, Golap Chandra. 1985. Ahom Buranji. Translated and edited by Rai Sahip Golap
Chandra Barua. Guwahati : Spectrum Publications.
_____. 1930. Ahom Buranji. Calcutta : Baptist Mission Press.
Diller, Anthony V.N. 1992a “Tai Languages in Assam : daughters or ghosts?” pp. 5-43 in
Compton, C. and John Hartmann (eds.).
Gait, Sir E. 1905. A History of Assam. (Revised and enlarged by B.K. Barua and H.V.S.
Murthy, 1993). Calcutta : Thacker Spink and United Commercial Press.
Gedney, William J. 1989. Future directions in comparative Tai linguistics, pp. 7-116 in
Gedney (1989).
_____. 1989. Select Papers on Comparative Tai Studies. Edited By Robert
Bickner, John Hartmann, Thomas John Hudak, and Patcharin Piyasantiwong.
(Michigan Press on South and Southeast Asia 29.) Ann Arbor. Center for South
and Southeast Asian Studies, The University of Michigan.
Gogoi, Lila. 1971. The Tai Khamtis. Calcutta : Nabajiban Press.
Grierson, Sir G.A. 1903. Linguistic Survey of India. Vol. 2. Calcutta : Office of the
Superintendent of Government Printing.

- Haudricourt, Andre, G. 1956. De la restitution des initials dans les langues monosyllabiques : problème du thai commun. Bulletin de la Société Linguistique de Paris 52 : 307 – 322.
- Khanittanan, Wilaiwan. 1987. “Kamti Tai : from an SVO to an SOV Language” in South Asian Languages – Structure, Convergence and Diglossia, edited by B.H. Krishnamurti et al., pp. 174 – 178. Delhi : Motilal Banarsidas.
- _____. 1987. “Tracing the Ahom Tai”. บทความเสนอในที่ประชุมวิชาการ เนื่องในโอกาสครบรอบ 770 ปี “เจ้าหลวงเสือกาฟ้า” ที่จังหวัดเชียงใหม่.
- _____. 1998. “The Tais of India”. บทความเสนอในการประชุมวิชาการ จัดโดย สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Terwiel, B.J. 1980. The Tai of Assam and Ancient Tai Ritual. Vol I & II. Gaya : Center for Southeast Asian Studies.
- Yong Xian, Luo. 1999. A Dictionary of Dehong, Southwestern China. Research School of Pacific and Asian Studies. Canberra : The Australian National University.